Kirkenyt

Lysfestival tænder julestemningen

Page T. Johnson

Templet i Washington D.C., som er et kendt vartegn i USA's hovedstad, er allermest overvældende i juletiden, hvor 30 000 lys funkler i træerne under den årlige lysfestival. Begivenheden, som varer hele december måned, er en af de største attraktioner og en del af juletraditionen i Washington-området. Over en million besøgende, heriblandt internationale diplomater, medier og repræsentanter fra diverse trosretninger, har deltaget i denne begivenhed, siden den begyndte i 1978. Sidste år tiltrak festivalen hen ved 75 000 gæster til besøgscentret til lysfestens 25-års jubilæum, og det anslås, at 150 000 er kørt gennem området for at se lysene.

Fra første uge i december og indtil nytårsdag i januar omfatter aftenens aktiviteter på besøgscentret udstillinger, film og optræden, som viderebringer julebudskabet og hylder den store mangfoldighed af kulturer og religioner i verden. Temaerne som broderskab, velvilje og fælles værdier får de besøgende til at sige, at festivalen får dem til at føle et familiebånd og fred.

Festivalens arrangører og deltagere søger hele tiden at have Ånden hos sig og få inspiration, når de arbejder med festivalen. »Vi indledte hver aften med en bøn«, mindes

FOTO: PAGE T. JOHNSON

Tre piger ser op på statuen af Kristus og oplever julens sande betydning i besøgscentret i Washington D.C. under lysfestivalen.

K. Gary Garff, forhenværende leder af besøgscentret, »for at få Ånden hos os, så vi kunne bygge bro til samfundet.«

Udenfor dirigerer missionærer de biler og turistbusser, der ankommer, mens en helikopter af og til svæver over området for at kunne se lysene i fugleperspektiv. For nogle besøgende er det kontrasten mellem de oplyste tempelspir i den mørke decemberhimmel, der tiltrækker dem. Andre siger, at det er den udendørs julekrybbe eller den vidunderlige følelse af ophøjet ro og et pusterum fra verden mellem de tindrende lys. Ældste M. David Knight, leder af besøgscentret, mener, at »folks hjerte bliver blødgjort på denne tid af året, og templet bliver et symbol på fred og håb.«

Inde i besøgscentret møder den 2,5 meter høje statue af Kristus med åbne arme et farverigt tværsnit af verden – folk i alle aldre og fra enhver baggrund i cowboybukser eller sarier, turbaner eller baseballkasketter. Washington D.C. er i sandhed et internationalt samfund, der tiltrækker folk fra mange nationer, som arbejder som diplomater eller på anden vis for deres regering eller inden for andre erhverv. Venlige søstermissionærer overrasker ofte gæsterne ved at tiltale dem på deres modersmål. Søster Leung, en missionær fra Hong Kong, mener, at når vi »udviser Kristi kærlighed, føler folk Ånden og føler sig som en del af en større familie.« Dette er et stærkt budskab for folk, der er langt væk hjemmefra.

Rundt omkring i centret står der 20 juletræer, som er pyntet af stave i området. Nogle skildrer skriftsteder, mens fire internationale træer er

FOTO: PAGE T. JOHNSON

En dukke fra Rusland pryder et af de 20 juletræer i besøgscentret ved templet i Washington D.C. Ambassader fra hele verden har doneret julepynt til Lysfestivalen.

pyntet med dukker, flag og kurve fra 84 landes ambassader. De besøgende ser også en række smukke julekrybber, der er lavet af kunstnere fra hele verden. Udstillingen arrangeres af besøgscentrets Kulturelle Kunstkomite og skifter hvert år. Den omfatter julekrybber, der er udført i træ, ler, tin, krystal, porcelæn og ravfarvet, mundblæst glas.

Højdepunktet hver aften er en julekoncert i besøgscentrets teater med plads til 552, hvor medlemmer af Kirken og lokale optræder. To gange hver aften bidrager musikgrupper som Washingtons Mormonkor, barbershopkvartetter, solister, klokkekoncertgrupper og dansere med deres enestående ånd til julestemningen.

Et ægtepar tjener som ledere af besøgscentret og planlægger og leder festivalen med hjælp fra andre missionærer og ansatte. Besøgscentret åbner festivalen med en privat lysceremoni og reception. Blandt gæsterne er ambassadører, kongresmedlemmer og andre embedsmænd. Hvert år holder en ambassadør og en af generalautoriteterne juletale og tænder sammen julelysene.

Blandt andre, som hjælper til ved festivalen, er en international gruppe af rådgivere, flere hundrede frivillige og havemænd, der med hjælp fra områdets institutklasser sætter lyskæderne sammen. Det er et enorm projekt. Men Ann Santini, leder af områdets internationale anliggender, afspejler alle deltagernes følelser, når hun siger: »Denne begivenhed gør det muligt for folk fra alle lande at føle Kristi Ånd, og vi betragter vores indsats som en del af Kirkens gave til lokalsamfundet.« ■

Præsident Hinckley indvier tempel og besøger medlemmer i Stillehavsområdet

Under et lynvisit til Australien, New Zealand og Stillehavsøerne indviede præsident Gordon B. Hinckley det femte tempel i Australien og opfordrede de hellige til at være trofaste over for evangeliet og hinanden.

Templet i Brisbane, Australien

Da præsident Gordon B. Hinckley indviede templet i Brisbane i Australien den 15. juni 2003, bad han vor himmelske Fader om at velsigne dem, som kommer i templet, og velsigne Australien. Det er Australiens femte tempel og Kirkens 115. tempel.

»Må alle, som kommer inden for disse mure, være værdige i dine øjne til at træde ind i din nærhed,« sagde præsident Hinckley i indvielsesbønnen. »Giv dit folk ønsket om at komme hertil ofte og tage del i din tjeneste. Må de elske dette dit hus og nyde at tilbede her.«

Templet i Brisbane blev indviet ved fire sessioner, hvor flere end 6500 sidste dages hellige deltog. Sessionerne blev sendt via et lukket satellitsystem til lokale stavscentre. Templet ligger ca. 970 km nord for Sydney i Queenslands hovedstad og vil dække området Queensland og de nordlige områder i New South Wales, hvor der bor over 23 000 hellige.

»Vi har mødt nogle meget hengivne mennesker, nogle vidunderlige mennesker,« sagde ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum,

Templet i Brisbane i Australien ligger på nogle klipper med udsigt over Queenslands hovedstad. Det blev indviet i juni og er Kirkens 115. tempel.

som også deltog i indvielsen. »Lige fra vi kom i aftes … har der samlet sig store grupper. De var så ivrige efter at møde profeten og [er] så taknemmelige for at kunne have et tempel.«

Det var nødvendigt for de hellige i Brisbane at væbne sig med tålmodighed og udholdenhed i den lange ventetid, mens opførelsen af deres nye tempel stod på. Præsident Hinckley bekendtgjorde templet i 1998. Det var den første af fire bekendtgørelse om templer i Australien. Der blev bekendtgjort opførelse af templer i Melbourne, Adelaide og Perth kort tid derefter, som skulle føjes til det allerede eksisterende tempel i Sydney.

Men betænkeligheder i en kommunal gruppe i området forårsagede forsinkelse af opførelsen af templet i Brisbane. Efter forhandlinger og mindre ændringer i arkitekturen godkendte Brisbanes byråd templet, og første spadestik til byggeriet blev taget i maj 2001.

Templet i Brisbane er nu det sidste af de australske templer, der står klar, og der er nu sidste dages hellige templer fordelt i hele Australien. Kun USA, Mexico og Canada har flere templer.

FOTO: ALAN WAKELY

Brian og Mildred Stafford rejste 1600 km for at overvære indvielsen af et tempel, som de havde bedt for, ville blive opført.

Missionærægteparret ældste Brian og søster Mildred Stafford, som tjener i uraustraliernes reservat i Yarrabah i nærheden af storbyen Cairns, rejste over 1600 km for at overvære indvielsen af templet. »Det er forunderligt at være her, især efter i så mange år at have bedt om at få et tempel,« sagde ældste Stafford. »For os er templet det helligste sted på jorden.«

Hobart, Tasmanien

Medlemmerne i Tasmanien er en vigtig del af en stor familie, som findes i over 160 lande, sagde præsident Gordon B. Hinckley, da han talte ved et møde på denne australske østat under sit besøg efter indvielsen af templet i Brisbane.

Præsident Hinckley talte den 16. juni til ca. 1500 medlemmer og gav udtryk for sin kærlighed for og værdsættelse af »denne storslåede del af verden.« Selv om det var fjerde gang, han besøgte Tasmanien, var det hans første besøg som Kirkens præsident – det allerførste besøg af en af Kirkens præsidenter. Medlemmer fra hele Tasmanien mødte op i rekordstort antal en dejlig vinteraften og lyttede fascineret og ærbødigt til budskabet.

Præsident Hinckley var sammen med sin hustru, Marjorie. Ved mødet talte desuden ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Kenneth Johnson fra De Halvfjerds,

som er præsident for Det Australske/ New Zealandske Område.

Præsident Hinckley bad de hellige om at tænke over deres velsignelser. »Hvor er det en vidunderlig tid at leve i – i denne tid med så store muligheder.«

Han citerede 1 Pet 2:9, som omtaler »et helligt folk«. Præsident Hinckley sagde: »Jeg tror ikke, [Peter] talte om en politisk organisation. Jeg tror ikke, at han henviste til, at vi er australiere, new zealændere, amerikanere eller englændere. Jeg tror, han talte om en familie bestående af trofaste, vidunderlige mennesker, ›et helligt folk.‹

Denne fantastiske kirke, som på vidunderlig, mirakuløs vis breder sig over hele jorden, bliver Guds familie, et helligt folk, i tilbedelse, ånd og sandhed,« sagde han.

Præsident Hinckley sluttede sin tale med ordene: »Må Gud velsigne jer, mine medhellige. Hvor jeg dog elsker jer. Hvor jeg dog sætter stor pris på jer. Hvor jeg respekterer jer. Hvor jeg beundrer jer og beder for, at Herren vil tilsmile jer.«

Ældste Johnson sagde i sin tale: »Det er en velsignelse for os at have besøg af en profet i Tasmanien. Han ønskede at komme og møde jer og dele sit vidnesbyrd med jer. Jeg beder til, at dette besøg vil gøre, at vores tro vokser, at vores trofasthed bliver større, og at vores vidnesbyrd om dette værk vil afspejle sig i vores liv, så vi kan være Kristi disciple.«

FOTO: UDLÅNT AF AUSTRALIENS/NEW ZEALANDS INFORMATIONS-AFDELING

Præsident Gordon B. Hinckley hilser på Bob Parker fra Banks Peninsula Distriktsråd i Christchurch, New Zealand. Gordon W. Ryan, informationschef i Christchurch Stav, og Colleen S. Ryan, stavens hjælpeforeningspræsidentinde, ser på.

Christchurch, New Zealand

Den 17. juni præsiderede præsident Hinckley ved en national fireside i New Zealand. Præsident Hinckleys budskab blev sendt via satellit fra stavscentret i Christchurch til 25 stavscentre landet over. Firesiden overværedes af ca. 18 000 sidste dages hellige og lokale embedsmænd.

Præsident Hinckley udtrykte i sit budskab beundring for det new zealandske folk, og talte om familieværdier og behovet for at holde sig tæt til Herren i hverdagen.

Ældste L. Tom Perry talte om vigtigheden af at holde familieaften, og ældste Kenneth Johnson ledte mødet.

Præsident Hinckley bad sin hustru, Marjorie, om at komme hen til ham ved talerstolen. Han lagde armen om hende og fortalte de tilstedeværende, at hun i over 66 år har stået ved hans side, at de har fem børn, en masse børnebørn og flere oldebørn, end han kan tælle. Han sagde i sjov, at søster Hinckley er blevet lidt mindre, hvorpå søster Hinckley stillede sig på tæerne og smilede til publikum, hvilket de morede sig meget over.

Det var første gang, at en af Herrens profeter besøgte New Zealands sydlige ø. Præsident Hinckley fortalte de fremmødte, at han havde været i Christchurch flere gange, før han blev kaldet som præsident, og at New Zealand, lige siden han havde været sammen med præsident David O. McKay for at indvie templet i Hamilton i 1958, havde haft en særlig plads i hans hjerte.

Port Vila, Vanuatu

Flere medlemmer end der nogensinde er set på øen Port Vila, Vanuatu, samledes den 19. juni til den

største begivenhed i den lokale kirkehistorie: Præsident Gordon B. Hinckleys besøg.

Ca. 2200 medlemmer fra hele økæden samledes. I øens største kirkebygning fyldt de klasselokaler ud, sad uden for bygningen, hvor de kiggede gennem lamelvinduerne og stimlede sammen i døre og på græsplænen.

»Jeg var overrasket over at se alle disse mennesker,« sagde et af områdets første medlemmer, Tony Mahit, som blev medlem i 1981.

Præsident Hinckley og hans hustru, Marjorie, gik ind i kirkebygningen på farverige frynsede, vævede små tæpper, der var lagt ud til ære for dem, og fik halskæder af strandskaller. De sad på en forhøjning, der var omsluttet af tropiske blomster i orange og røde nuancer.

Præsident Hinckley havde inden mødet et møde med præstedømmeledere og regeringsembedsmænd. Sammen med ham var L. Tom Perry fra De Tolv Apostle og ældste Ronald D. Halvorson fra De Halvfjerds, som er præsident for Stillehavsøernes Område. Begge disse talte ligeledes.

»Mine kære søskende, det er en stor fornøjelse og et stort privilegium at være her,« sagde præsident Hinckley, da han så ud over forsamlingen i et land, hvor Kirken kun har eksisteret i ca. to årtier.

Præsident Hinckley mindede medlemmerne om, at Herren forventer, at de hver især lærer ham at kende. Hver mand og kvinde i Kirken bør kunne stå op og sige: »Jeg ved, at Gud vor evige Fader lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus, verdens Forløser.«

Herren forventer også, at medlemmerne tjener i de kaldelser, de bliver bedt om, sagde han. »Vi tror ikke, vi er gode nok til at udføre arbejdet, når vi bliver bedt om det, men Herren velsigner os og hjælper os med at leve op til ansvarene i vore kaldelser,« sagde han.

Præsident Hinckley opfordrede desuden medlemmerne til at betale tiende, hvilket er »et spørgsmål om tro.« Han sagde, at Herren vil udøse velsignelser over dem, der trofast betaler tiende, og »jeg kan bevidne, at han holder sine løfter.«

»Præsident Hinckley har givet os en velsignelse,« sagde G. Paul Hilliman, præsident for Port Vila Vanuatu Distrikt. »Lyset er tændt i Vanuatu. Vi vil opnå gode ting.«

FOTO: JOHN L. HART, *CHURCH NEWS*

Søstre i Vanuatu samler blomster til at pynte forhøjningen, hvor præsident og søster Hinckley skal sidde under mødet med medlemmerne i denne ønation.

Juleøen, Kiribati

Under et kort ophold på Juleøen den 19. juni lovede præsident Gordon B. Hinckley de sidste dages hellige, som var mødt op for at høre ham, at hvis de vil »være trofaste, vil der ske forunderlige ting.«

»Efterlev evangeliet«, sagde han til de forsamlede, hvoriblandt der var mange missionærer. »Studér evangeliet. Bed om evangeliet. Vær trofaste over for sandheden, så vil der ske forunderlige ting. I vil opdrage missionærer, der vil drage ud på øerne i Stillehavet og undervise i

FOTO: UDLÅNT AF PRÆSIDENTENS KONTOR

Præsident Hinckley hilser på medlemmer, der er mødt op for at hilse på ham på en strand på Juleøen. Profeten gjorde et kort ophold for at opmuntre de hellige.

evangeliet. I vil blive velsignet. I vil få det bedre og nyde alt godt i livet, hvis I vil efterleve evangeliet.«

Juleøen er en del af ønationen Kiribati i Stillehavet. Medlemmer og missionærer på øen, hvor der er en meget begrænset eller slet ingen infrastruktur, bor i græshytter uden vand og elektricitet.

»Mine kære søskende, jeg er så glad for at være hos jer,« sagde præsident Hinckley til dem under sit korte besøg. »I ser vidunderlige ud. Jeg er meget taknemmelig for, at I har tilsluttet jer Kirken, og at I er aktive. Det vil I blive velsignet for.«

Præsident Hinckley sagde til de fremmødte, at han ville ønske, han havde tid til mere end nogle få minutter på øen. Desuden udtrykte han ønske om at give hvert medlem hånden, hvilket tiden ikke tillod.

Derefter bad præsident Hinckley medlemmerne om at lytte til missionærerne. »De vil være en velsignelse for jer.« Til sidst sagde han: »Jeg ønsker bare at fortælle hver enkelt af jer, at vi elsker jer. Vi er meget stolte af jer. Vi er taknemmelige for jer. Vi vil huske jer i vore bønner og bede Gud om at velsigne, støtte og trøste jer i svære tider. Vi efterlader vores kærlighed hos jer. Vi efterlader vores vidnesbyrd hos jer.« ■

Australiens/New Zealands informationsafdeling, Stillehavsområdets informationsafdeling og Church News *har bidraget til denne artikel.*

Templet i Samoa genopføres

Taralyn Trost, Church Magazines

Templet i Apia i Samoa brændte i juli ned og skal genopføres. Bekendtgørelsen kom fra Det Første Præsidentskab blot en uge efter en voldsom brand tilintetgjorde ønationens eneste tempel mindre end en måned inden 20-årsdagen for dets indvielse.

»Der blev fældet mange tårer,« siger Iamafana Lameta, en oversætter der arbejder på Kirkens regionalkontor i Samoa, og som så branden. »Det er, som om en del af vores liv er revet bort.«

Templet i Brisbane vinder byggepris

Templet i Brisbane i Australien er af Queenslands Bygmesterforening udnævnt som Årets Projekt i Brisbane 2003. »Da dommerne så templet i Brisbane, bemærkede de de varierede overflader, bl.a. granitbeklædningerne, lofterne med indlagte paneler og hvælvinger, fyldninger og profillister af træ, marmorfliser på gulvene, bladguld og dekorative kunstgenstande og den lange række af symbolske detaljer,« udtalte Bygmesterforeningen.

Ud over at være den samlede vinder har templet i Brisbane også vundet kategorien Offentlige Bygninger. ■

FOTO: UDLÅNT AF KIRKENS INFORMATIONSAFDELING

Flammerne omslutter templet i Apia i Samoa. Templet var under ombygning, da der i juli opstod brand.

Den 9. juli 2003 ca. kl. 19 udbrød der brand i det sydvestlige hjørne af templet ved beseglingsværelserne og det celestiale værelse, som hurtigt omsluttede taget og bredte sig i uform, siger Richard Chadderton fra Kirkens servicecenter i Samoa. Templet havde været lukket i forbindelse med istandsættelse, så der var ingen gæster i templet, da branden brød ud. Ingen kom noget til, og alle tempeloptegnelserne er i sikkerhed.

Bygningen blev renoveret og udvidet med kontorer og 12 store okser, der skulle bære templets dåbsbassin, skulle tilføjes. Templets genindvielse skulle have fundet sted i oktober.

Bror Lameta og flere end 100 frivillige stod klar til at hjælpe brandfolkene med at slukke branden. Inden de første brandbiler nåede frem, forsøgte mindst 20 medlemmer at nedkæmpe flammerne med haveslanger og spande. Brandvæsenet fra Faleolo Internationale Lufthavn blev grundet brandens omfang tilkaldt for at hjælpe til.

Trods frygt for at branden skulle sprede sig til de nærliggende bygninger i kirkekomplekset, skete der ingen skade på andre bygninger. Tempelpræsidenten Daniel Betham rapporterede, at det begyndte at regne ret kraftigt, ca. en halv time efter branden opstod, og at det muligvis har reddet de andre bygninger. De tilstødende bygninger omfatter en kirkebygning, et slægtshistorisk center, gæstehjem til templet besøgende, servicecenter, missionshjem og Kirkens College of Western Samoa.

»Vi kunne mærke, at varmen og gnisterne bredte sig over det hele, og pludselig begyndte det at regne. Vi tænkte, at det var et mirakel,« sagde præsident Betham, der har været medlem af tempelpræsidentskabet i 11 år.

Medlemmerne betragtede også den tilsodede engel Moroni som et symbol på håb midt i ødelæggelsen. Statuen blev stående på toppen af templets forkullede bygningsskelet og faldt ikke ned.

»Deres håb er ikke svundet, for englen Moroni er der stadig,« sagde søster Olivia King, der sammen med sin mand, Jerry, er ledere af Stillehavsøernes Områdes informationsafdeling. Bygningen blev jævnet med jorden den sidste uge i juli, og statuen af englen Moroni blev sendt til opbevaring.

Kirken modtog enorm støtte og medfølelse i lokalområdet. Lokale virksomheder og borgere tilbød straks at hjælpe og bad, siger bror Chadderton.

Planerne for genopførelse vil følge de seneste templers design. Det vil blive næsten 1500 m^2 stort, større end det oprindelige tempel på knap 1400 m^2. Det vil få brandslukningsanlæg, som kræves af den gældende byggelov.

Ud over det oprindelige tempel i Nauvoo, som blev delvist ødelagt

FOTO: UDLÅNT AF KIRKENS INFORMATIONSAFDELING

Englen Moroni blev stående på toppen af den forkullede bygning – et tegn på håb for mange lokale medlemmer af Kirken. Statuen blev sendt til opbevaring, da området blev gjort klar til byggeriet.

af en brand i 1848, er templet i Apia i Samoa det eneste tempel, der er blevet beskadige så voldsomt på grund af brand, siger Coke Newell fra Kirkens informationsafdeling.

Templets gæster, der ellers har besøgt templet i Samoa, vil, indtil templet er genopført, rejse til templet i Nuku'alofa i Tonga, som ligger ca. 1300 km væk. Medlemmerne rejste i forvejen til andre templer, mens templet i Samoa var under ombygning.

Tempeldistriktet omfatter 74 500 medlemmer af Kirken i 16 stave og en mission. I øjeblikket er 29 procent af indbyggerne i Samoa medlem af Kirken, hvilket er en af de største procentdele blandt verdens befolkninger. ■

Første grenskonference afholdt for hellige på Lae

Bill Davis

Over en fjerdedel af befolkningen på Lae, en lille atol i Marshalløerne, overværede sammen med de sidste dages hellige på øen i maj 2003 den første grenskonference i Lae Gren.

Under kokospalmernes skygge havde medlemmerne af Lae Gren mulighed for at opretholde præsident Gordon B. Hinckley og andre ledere af Kirken for første gang siden Lae Gren, som er en del af Kwajalein Distrikt i Guam Mission i Mikronesien, blev oprettet i august 1992.

Der er 40 medlemmer af Kirken blot på denne lille atol, som tæller en befolkning på 400. Medlemmerne var så spændte på grenskonferencen, at de havde inviteret deres venner og familie fra andre trosretninger med. Der var i alt 110 til stede. Eftersom der ikke var plads nok i den lille kirkebygning, blev mødet afholdt udendørs.

Ældste Robert M. Mills, som er andenrådgiver i Guam Missionspræsidentskab, talte om evangeliets betydning og at holde budene. Han forklarede templets betydning og vigtigheden af at modtage evangeliet i dets fylde.

Den lille gruppe ledere, som var rejst til Lae til grenskonferencen, vidste, at den regelmæssige båd med forsyninger ikke havde været der i tre måneder, hvilket havde skabt mangel på mad på øen. Kirkens ledere medbragte sække med ris, kylling og andre fødevarer og overrakte dem til grenspræsidenten.

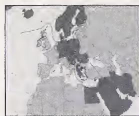
Inden lederne forlod øen, henvendte tre unge mænd sig til ældste Mills og spurgte, hvordan de kunne blive medlem af Kirken. Ældste Mills lovede dem, at han ville se, hvad han kunne gøre for at få sendt missionærer til Lae og undervise dem i Jesu Kristi evangelium.

Marshalløerne består af to atolkæder i Stillehavet. I 2002 var der 3625 sidste dages hellige på Marshalløerne; dermed er 1 ud af hver 19. indbygger medlem af Kirken. På Marshalløerne er der to distrikter og 11 grene. ■

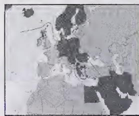

FOTO: UDLÅNT AF BILL DAVIS

Hellige på øen Lae samledes i maj til deres første grenskonference. Over en fjerdedel af øens indbyggere overværede mødet.

Lokalnyt

Moroni ved templet i København

Lørdag d. 16 august kl. 16 steg Moroni op over vore glade og forventningsfulde hoveder i solskinnet rank, smuk og gylden på sit tårn ved siden af templet på Priorvej, hvorfra han vil hjælpe os til at huske at bære vidnesbyrd om Frelseren og det gengivne evangelium.

Trods byggeplads, grus og maskiner følte jeg en overvældende skøn ro og fred, som jeg stod der i solskinnet og med taknemlighed tænkte på evangeliets gengivelse, som englen Moroni er et symbol på, og som brødrene Robert Reeve fra Tempelafdelingen i Salt Lake City, Marlin K. Jensen fra Områdepræsidentskabet og Københavns stavspræsident Jens Hjarup Andersen smukt og enkelt bar vidnesbyrd om.

Nu kan vi udvide den dagsorden, vi hver især har for vort liv med endnu et punkt: Tag i templet hver lørdag eller hvad nu hver enkelt beslutter sig for.

»Når vi elsker templet, nyder templet og besøger templet, afspejles vor tro i vort liv. Når vi kommer til disse hellige Guds huse, og når vi husker de pagter, som vi indgår i dem, kan vi bære enhver prøvelse og modstå enhver fristelse« (Thomas S. Monson). ■

Irma Nielsen
Frederiksberg Ward

FOTO: N.O. ANDERSEN

Moroni stiger til vejrs ved templet i København.

Fest I Nord 2003

Sidst i juli strømmede folk i små og store busser, tog og personbiler til Manstad i Norge for at deltage i årets »Fest i nord.« Ca. 500 unge mellem 18 og 30 år var vi til at gøre det til nogle festlige dage, og det lykkedes. Medlemmerne i Oslo Stav havde sørget for et dejligt arrangement. Vi lagde ud med forskellige klasser af både åndelig og fysisk karakter. En god mulighed for at få hilst på vennerne fra de nordiske lande som man ellers ikke ser, men også en mulighed for at møde nye mennesker. Aftenen gik med fest og dans, og der var det om at være på mærkerne, for med så mange spændende mennesker og med så lidt tid (festen sluttede kl. 23.30) havde man nok at se til. Aftenen bød også på underholdning, blandt andet karaokeindslag af ganske tvivlsom kvalitet.

Dagen efter var store badedag. Vi blev alle sammen smidt i busser og kørt til en nærliggende strand. Her blev der badet, spillet bold, slikket sol, sejlet og stået på vandski hele dagen. Og da maverne blev hule, grillede vi og sluttede dagen af med en fireside.

Temaet for »Fest i nord« var »Arise and shine forth« (»Stå op og lad jeres lys skinne« L&P 115:5) og det gik fint igen gennem de firesides, der var – kun overgået af budskabet om at blive gift og stifte en evig familie, som konstant lå mellem linierne.

Om torsdagen var det tid til at vise os udadtil, så der var arrangeret tjenesteprojekter over alt i lokalområdet. Nogle vaskede facader på offentlige bygninger, andre ordnede have på plejehjem, og mange andre gode ting blev gjort. Det var dejligt at hjælpe folk lidt, og en god mulighed for at vise evangeliet lidt frem. Der var da også mange positive tilbagemeldinger, og jeg tror alle endte med en god fornemmelse af at have gjort en forskel. (Sært at man er så dårlig til at få den slags gjort ellers).

Den gode følelse lagde godt op til vidnesbyrdsmødet om eftermiddagen. Det blev åbnet af et par gode,

FOTO: OLE ILSKOV

Der blev danset på livet løs ved den store gallaaften på Fest I Nord.

inspirerende taler, og så var det vores tur. Der er altid masser, der gerne vil bære vidnesbyrd til »Fest i Nord«, og det var en rigtig god tid.

Aftenen var hele turens højdepunkt. Den formelle fest, hvor folk havde gjort lidt ekstra ud af sig selv, og hvor man havde mulighed for at få danset og snakket med de mennesker, man havde lært at kende de sidste par dage, og alle ens andre venner. Der var masser på dansegulvet og en dejlig stemning. Flot oppyntning og fin underholdning.

Det eneste, der ikke var i orden, var timingen. Festen sluttede lige, da vi havde det allersjovest (hvorfor er det altid sådan?) Vi skulle have fortsat mindst en evighed endnu. Den sidste dag var knap startet, før det var tid at tage hjem. Der var godt nok nogle gode workshops, men tanken om, at det var slut, havde indfundet sig. Alt i alt blev det nogle dejlige dage.

Det er rart lige at blive mindet om, at der faktisk er mange unge rundt omkring med samme tro som en selv. Det styrker. Tak til Oslo Stav for et godt arrangement, og tak til alle jer der var med for at gøre det godt. ■

Ole Ilskov, Odense 1. Ward

The Garden – 700 tilskuere

Der er et ordsprog, der siger: »Så en tanke, høst en handling …«, og det var netop det, Tomas Ambt Kofod fra Søborg Ward gjorde, da han i lang tid havde gået og følt sig inspireret og godt tilpas ved tanken om, at det ville være en genial idé at opsætte denne helt specielle musical – en musikalsk invitation til at komme til Kristus – i Københavns Stav.

Tomas gik til staven og fremførte sin idé for Finn Lykkegaard, som først lyttede venligt og forstående, men han var ikke helt sikker på, om det nu kunne lade sig gøre med alle de ting, som skulle gøres og forberedes. Men heldigvis blev han også ramt af den samme ånd, som Tomas havde følt, og stykket var nu ved at blive en realitet – på papiret.

Da Tomas ønskede at være instruktør på stykket, var det også på sin plads, at det var ham, som skulle udvælge de mennesker, der skulle deltage, og det var alt lige fra skuespillerne til scenefolk, lys- og lydfolk, instruktørassistent, kostumemager, pianisten samt alle andre, der deltog i stykket. Staven gav grønt lys for opsætningen af musicalen, og et budget var blevet tildelt. Nu var det ikke længere kun på papiret, men i støbeskeen. Den 24. maj skulle stykket opføres to gange på samme aften. Der var meget, der skulle gøres inden.

Det var så blevet tid til at samle alle de medvirkende. Skuespillerne var ikke blevet valgt, fordi de var dygtige til at optræde, eller fordi de så godt ud. Det, de alle havde til fælles, var, at de kunne synge. Da man havde samlet de medvirkende og kort fortalt dem om musicalen og ideerne bag den, samt hvad der ville kræves af hver enkelt, før de sagde ja, (hvilket de alle gjorde) fortalte Finn, at alle var blevet valgt ved inspiration af Tomas og godkendt af staven til at medvirke. Og derfor var det heller ikke underligt, at de fleste af skuespillerne på en eller anden vis havde haft kendskab til dette skuespil af Michael McLean.

Rollerne blev uddelt og opgaver uddelegeret. Øvelsesdage for hele holdet samt eneundervisning for de enkelte skuespillere blev delt ud. Der skulle laves nogle specielle kulisser samt nogle flotte kostumer. Kulisserne blev lavet af Leif og hans hustru fra Slagelse, som ikke er medlemmer. Kostumerne blev skabt af Celeste Hatting fra Søborg Ward. Lyssætningen blev opsat og styret af Henning Olsen fra Amager Gren. Lyd og teknik blev styret af Kim og Jens Hentzen fra Søborg Ward. Nu var det så op til instruktøren, Tomas Kofod, og hans assistent, Louise Leit fra Søborg Ward at gå i gang med det store arbejde med de otte skuespillere, der skulle fremføre denne musical, samt vores pianist, Johannes

Hirschmann fra Allerød Ward, som skulle spille musikken på flygelet.

The Garden er en musical, som fører os ind i en have, hvor vi møder fire forskellige elementer, som hører til dér. Et gammelt oliventræ (Tanja Paulsen, Ballerup Ward), et frø (Maria-Louise Kristensen, Søborg Ward), en møllesten (John Leit, Søborg Ward) og en vædder (Anders Edsberg, Søborg Ward). Fælles for dem alle er, at de hver især har noget i deres liv, der har taget gnisten fra dem. Knuste drømme, manglende selvværd, en belastende fortid, kolde hjerter eller håbløshed. Havemanden (Finn Lykkegaard, Slagelse Ward) kommer for at passe, pleje og gøde, men han kan ikke hjælpe dem selv. Han bringer dem dog gode nyheder om en bestemt person, der snart vil komme og hjælpe dem. Pludselig kommer forpagteren af haven (Torben Valgren, Amager Gren) ind og prøver af alle midler at skaffe sig af med havemanden, der dog ikke lader sig kyse.

I skumringen træder en ydmyg og tynget mand ind i haven (Freddie Kristensen, Søborg Ward), hvor hans venner sover ikke langt derfra. Bevidnet af de fire elementer udfører han, hvad han var kommet for. Jacques Kühlman (Søborg Ward) var musicalens fortæller.

Som arbejdet skred frem med de mange prøver, var det vigtigste at få den helt rigtige ånd bragt ind i musicalen. Det krævede, at samtlige skuespillere fik et specielt forhold til deres egne roller. Som medvirkende på sidelinien var det spændende at se den forandring, der løbende skete med arbejdet. Efter mange prøveaftener med sangøvelser og instruktion i skuespil, kunne man hver gang, der blev øvet på de mange sange, mærke den dejlige ånd, som hele musicalen nu var begyndt at fyldes med. Alle var nu efterhånden blevet så glade for deres rolle i forestillingen, at der også var tid til at pjatte og hygge sig ved siden af de trættende prøver. I næsten tre måneder havde der hver uge været prøve og arbejdet på The Garden, og dagen var nu kommet til opførelsen.

Hele holdet samledes om morgenen den 24. maj til fælles morgenmad for at være sammen de næste mange timer. Efter første gennemgang af hele musicalen, blev der holdt et specielt vidnesbyrdmøde, hvor næsten alle på hele holdet bar nogle dejlige og stærke vidnesbyrd i forbindelse med deres medvirken i denne musical. Den ånd, der var til stedet ved dette møde, var den ånd, der skulle vise sig under fremførelsen af The Garden. De medvirkende havde sommerfugle i maven og sved på panden og var klar til at træde ind på scenen og synge solo og kor for 700 mennesker. Til de to forestillinger var der blandt de 700 mennesker mange gæster, som nød denne specielle musical. Mellem de to forestillinger blev der serveret pizza og sodavand til hele holdet.

Denne opsætning var en musikalsk invitation til at komme til Kristus og til at åbne vores liv og hjerte for det storslåede offer, som han ydede for os i Getsemane Have (deraf navnet). »Det var med det ønske om at bringe håb til den, der måtte have tabt perspektivet, og at grundfæste vores tillid til Ham, som vi skylder alt, at vi satte The Garden op,« siger Tomas Kofod og smiler.

En stor tak til alle dem, som brugte deres tid og talenter til at gøre dette til en helt speciel oplevelse for alle os, som deltog i denne opsætning. Der findes helt sikkert mange flere rundt omkring i vores stave, som ønsker at bruge deres talenter til at fremme Herren værk på denne måde. Lad os endelig bruge dem og sammen glæde os over hinanden og de mennesker, som vil blive rørt ved disse opførelser eller ligende. Hvor var det dog en herlig oplevelse at være med til noget fra tegnebræt til opførelse. ■

Bent Leit, Søborg Ward

En tur med problemer og højt humør!

Den 13. juli 2003 tog vi igen af sted til Schweiz på vores snart traditionelle nostalgitur.

Også denne gang var det familien Køster, der stod bag arrangementet. Bussen kom fra Næstved med Ole som chauffør, og de første deltagere

FOTO: HENRIK JENSEN

Bussen til Schweiz strejkede flere gange i sommervarmen.

blev samlet op i Næstved. Næste stop var Odense, hvor vi stod på. Solen skinnede fra en skyfri himmel og det var en dejlig dag.

Turen begyndte ganske udmærket, men da vi nåede Blommenslyst, lige uden for Odense, var der en eller anden lille dims, der ikke ville mere, så alt kølevandet røg ud, men det var kun en lille ting, så det ville ikke vare ret længe, så kunne vi køre igen. Falck kom, men kunne desværre ikke hjælpe os, de havde ikke netop den lille dims, vi havde brug for, så Ole måtte ringe til ejeren i Næstved, som måtte køre fra Næstved, hente dimsen i Ringsted og køre over til os med den. Det tog fem minutter at sætte den i, og så kunne vi køre igen, men da var der gået næsten fem timer.

I Fredericia ventede alle fra Nord- og Vestjylland, men de var så heldige, at de var på et grønt område med skyggefulde træer, så humøret fejlede ikke noget, da vi ankom, og i Sønderborg havde de fordrevet tiden med at se film. Det var meningen, at vi alle skulle have deltaget i nadvermødet her, men det blev der selvfølgelig ikke noget af. Vi skyndte os bare at få alle læsset ind og komme videre. Og så gik det ellers derned ad.

Denne gang skulle vi ikke køre helt igennem, men overnatte på vejen. Så der var bestilt værelser til os på et hotel i Kassel. Men, da vi var så mange timer forsinket, havde hotellet lejet ti af værelserne ud. Der var ikke andet at gøre end at fordele sig på de resterende værelser; men det gik også forholdsvis smertefrit.

Næste formiddag fortsatte vi mod Zollikofen, og på vejen derned fik vi at vide, at de værelser, der var blevet bestilt i februar måned på gæstehjemmet, kunne vi alligevel ikke få, men de havde nogle andre til os. Det havde de også!!! En militærbunker uden vinduer og uden for byen. Til at begynde med var vi ikke særlig begejstrede, og bølgerne gik lidt højt, men efterhånden blev vi helt glade for at være der. Der var i det mindste aircondition.

Én god ting kom der ud af alle vores genvordigheder: Vi blev godt og grundigt rystet sammen og lærte hinanden at kende. Bror Grabe var så »flink« at agere som »vækkeur«. Han havde medbragt sin trompet og vandrede hver morgen rundt på gangene i sin sort- og rødstribede pyjamas og blæste os alle et stykke. Det var rigtig festligt at blive vækket på den måde. De eneste, der ikke syntes, det var så festligt, var dem, der havde små børn – og så B – menneskerne. Torsdag morgen blev Inga Gram vækket med fødselsdagsfanfarer og sang af alle, som var oppe.

Tirsdag, onsdag og torsdag formiddag var vi til to sessioner i templet, og det var dejligt at være i Schweiz-templet igen.

Om eftermiddagen var vi på forskellige udflugter til Bern, Zürich og Fribourg. Vi skulle have været til Kandersteg, men på grund af meldinger om meget dårligt vejr, blev turen dertil desværre aflyst, og vi kørte til Fribourg i stedet. Her har Hans Henrik Grabe været på mission, så vi fik en guidet tur rundt i byen, som var en hyggelig by med mange flotte gamle huse og en flot kirke, St. Nicolas-katedralen. Desuden var byen så bakket, at der var en kabelbane op, som de fleste af os tog med. Det uvejr der var blevet meldt, kom ikke, derimod blev det strålende solskin og meget varmt.

Deltagerne på nostalgituren til templet i Schweiz.

Fredag morgen droppede vi den session, der skulle have været i templet, og kørte tidligt mod Frankfurt-templet. Det er et kønt tempel, og det var dejligt at gå igennem der.

Efter sessionen kørte vi videre mod Kassel, hvor vi igen blev indkvarteret på det samme hotel, og denne gang i det rigtige antal værelser.

Så lørdag morgen gik det videre nordpå, og vi glædede os alle til at komme hjem efter en dejlig, men anderledes tempeltur.

Men på hjemturen blev vi ikke skånet for »oplevelser«, som vi godt ville have været foruden. Ca. 80 km syd for den danske grænse stod der pludselig røg ud af bagenden af bussen, vi måtte ind til siden og »læsses af« på den anden side af autoværnet. Det var en hamper oplevelse, da temperaturen lå omkring 34-36 grader og stærk solskin.

Efter at have tilkaldt hjælp hos en mekaniker viste det sig, at han ikke kunne ordne det på stedet, så vi måtte ind i bussen igen, medens mekanikeren tog akslerne ud af baghjulene og hævede forenden af bussen op på hans kranbil for at køre os til den nærmeste rasteplads, hvor vi blev overført til en bus, som var blevet bestilt i Danmark.

Medes vi ventede i bussen i den stegende hede, var der flere af os, som blev dårlige, men her så man virkelig næstekærligheden træde i funktion. Alle de unge gik rundt med pap og blade og agerede vifter. Søster Mette Køster gik rundt med vanddunken, så alle kunne få ekstra væske.

Desværre var der en ung søster, som havde et dårligt hjerte, og disse strabadser blev også for meget for hende, men igen her så man pludselig tingene uden ord blev organiseret med de søstre, som havde ekspertisen på netop dette område.

Da den nye bus ankom til rastepladsen, hvor vi ventede, kaldte bror Grabe os sammen ved at spille »Der er et yndigt land« på sin trompet, og hvad var mere nærliggende end at spille netop denne melodi, da vi nu ca. var 65 km fra vores danske grænse!

Endelig var vi igen på vejen – denne gang i en dejlig afkølet bus. Inden længe var det hele som før, hvor vores underholdende rejseleder fik sat gang i os både med at synge og fortælle sjove oplevelser, ja, vi fik skam også nogle vittigheder med.

Som altid når sidste dages hellige er på tur endte det med et lille vidnesbyrdmøde. Næsten alle var oppe at bære deres vidnesbyrd – det ene mere rørende end det andet. Jo der var her ingen tvivl om, at alle, trods de mange uforudsete oplevelser, havde haft en virkelig god tur og var parat til at gøre turen om igen! ■

Jytte Hansen, Odense 1. Ward,
Rita Takle, Randers Ward

Besøg hos Kirkens Humanitærcenter

I juli måned var jeg en tur i USA; det meste af tiden i Utah. Jeg besøgte venner og familie og havde en rigtig dejlig tid.

Jeg var meget interesseret i de ting, der havde med kirken at gøre, og var også så heldig, at jeg kunne besøge mange forskellige steder. En dag var vi naturligvis på Tempelpladsen og inde og se filmen »The Testaments« med bror Tomas Kofod i hovedrollen, og vi besøgte de forskellige besøgscentre. Der var også mulighed for at komme ud til Bishops' Warehouse, Welfare Square og ikke mindst Humanitarian Mission. Disse ting gjorde meget stort indtryk på mig.

I Salt Lake City boede jeg hos tidligere missionærægtepar Doris og Gary Andersen, og da Doris nu arbejder som humanitærmissionær en aften om ugen, så havde jeg også mulighed for at komme med og gøre en lille indsats. Den aften, jeg var med i arbejdet, pakkede vi skoleposer, som på et tidspunkt – når behovet er der – bliver sendt ud til et eller andet sted på jorden, hvor børnene ikke er så priviligerede, som børn er i »vores« verden.

I sådan en pose skal der være to papirblokke (en med 100 ark og en med 200 ark papir), tre blyanter, et viskelæder, en blyantspidser, en lille sort tavle, kridt og en svamp. Desuden er der en lille hilsen, som fortæller, at denne pose kommer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er meget vigtigt, at der er præcis de samme ting i hver pose, for det skal være sådan, at toldvæsnet i de forskellige modtagerlande kan regne med, at der er præcis det, der siges at være i poserne.

Der bliver også lavet andre poser med bl.a. hygiejneting og barselsposer.

Det er virkelig dejligt at vide, at kirken hjælper over alt på jorden. Det kan være et eller andet sted i den vestlige verden, hvor der har været en naturkatastrofe, eller i den tredje verden, hvor der mange steder er konstant nød, og hvor hverdagen kan være hård. Til mange steder bliver der sendt tæpper, endnu flere steder bliver der sendt madvarer til, eller hvad der nu kan være brug for.

Det er også dejligt at vide, at der er så mange mennesker, som er villige til at hjælpe og gør det med stor glæde og begejstring. Jeg var der blot en enkelt aften, og jeg følte en meget stor glæde ved at være med. Hvor stor glæde må så ikke de føle, som gør det ofte? Det var en dejlig oplevelse. ■

Kirsten Bokhonko,
Århus Ward

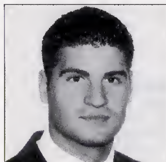
FOTO: BOKHONKO

Kirsten Bokhonko (th.) tilbragte en aften på Humanitærcenter.

MISSIONÆRER

De udsendte missionærer fra Danmark ønskes en rigtig glædelig jul samt et velsignet, fremgangsrigt nytår.

Københavns Stav:

Jesper H. Andersen
Scotland Edinburgh Mission,
51 Spylaw Road,
Edinburgh EH10 5BP,
Skotland

Daniel Anderson
England Manchester Mission,
Trafalgar House,
110 Manchester Rd., Altrincham,
Chesire WA 14 1NU, *England*

Tina R. de Bella
Temple Square Mission,
50 W. North Temple,
Salt Lake City,
UT 84150-1006, *USA*

Anna Brock
Bilbao Mission,
Calle Bidearte 6, 4 (Dcha.,
E-48930 Las Arenas (Vizcaya),
Spanien

Christian Engbjerg,
Deutschland Mission Berlin,
Zerbsterstrasse 42,
D-12209 Berlin,
Tyskland

Kasper Frigast
Milano Mission,
Via Gramsci, 13/4,
20090 Opera MI,
Italien

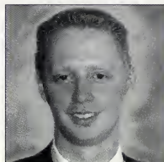
Celeste Hatting
Athens Greece Mission,
Panayias Eleftherotrias 9,
14563 Kifissia, Athen,
Grækenland

Emil Jakobsen
England London Mission,
64-68 Princes Gate, Exhibition Rd.,
South Kensington, London SW7
2PA, *England*

Tanja Jakobsen
Dublin Ireland Mission,
The Willows, Finglas Rd.,
Glasnevin, Dublin 11,
Irland

Troels Jepsen
Idaho Pocatello Mission,
1246 Yellowstone Ave. Ste. F3,
Pocatello, ID 83210,
USA

Jens & Sonja Kristoffersen
Templet i Stockholm,
Box 153,
S-137 23 Västerhaninge,
Sverige

Martin F. Nielsen
Washington
DC South Mission,
5631 Burke Centre Pkwy. Ste. H.,
Burke, Va 22015-2234, *USA*

David Sølbæk Olsen
England Leeds Mission,
Lister House, Lister Hill,
Horsforth,
Leeds LS18 5AZ, *England*

Jesper Jared Olsen
England London Mission,
64-68 Princes Gate, Exhibition Rd.,
South Kensington,
London SW7 2PA, *England*

Verner & Eika Olsen
Templet i Stockholm,
Box 153,
S-137 23 Västerhaninge,
Sverige

Andrew Stenholm Paulsen
England Manchester Mission,
Trafalgar House,
110 Manchester Rd., Altrincham,
Chesire WA 14 1NU,
England

Jan Pedersen
Mission ukendt,
v. redaktionens
afslutning

Kjeld & Britta Rasmussen
Den Danske Mission,
Borups Allé 128, 1. tv.,
2000 Frederiksberg

Joseph W. Rasmussen
England Manchester Mission,
Trafalgar House, 110 Manchester
Rd., Altrincham,
Chesire WA 14 1NU,
England

MISSIONÆRER

De udsendte missionærer fra Danmark ønskes en rigtig glædelig jul samt et velsignet, fremgangsrigt nytår.

Gert Ronnenberg
Baltic Mission,
A/D 3016,
LT-2026 Vilnius,
Litauen

Karin Lykke Sønderskov
Den Danske Mission,
Borups Allé 128, 1. tv.,
2000 Frederiksberg

Maria G. Østergaard
Temple Square Mission,
50 W. North Temple,
Salt Lake City, UT 84150-1006,
USA

René Korsgaard
London South Mission,
West Park Road,
Newchapel,
Surrey RH 7 6NB,
England

Kristina Jakobsen
Temple Square Mission,
50 W. North Temple,
Salt Lake City,
UT 84150-1006,
USA

Helga Blohm
Boise Idaho Mission,
3100 S. Vista Ave., Ste. 220,
Boise, ID 83705,
USA

Steen Hylander
London South Mission,
West Park Road,
Newchapel, Surrey RH 7 6NB,
England

Elisabeth Klausen
Temple Square Mission,
50 W. North Temple,
Salt Lake City,
UT 84150-1006, *USA*

Jacob Holm Larsen
Olso Mission,
Postbox 94,
NO 1306 BPT,
Norge

Hans Jørgen Ilskov Nielsen
Ireland Dublin Mission,
The Willows, Finglos Road,
Glosnevin, Dublin 11,
Irland

Stephan Petersen
Canada Toronto West Mission,
197 County Court Blvd. Ste. 203,
Brampton, Ontario L6W 4P6,
Canada

Kristian Ravn-Petersen
Utah Salt Lake City Mission,
West Entrance 3487
S. 1300 E., Salt Lake City,
UT 84106

Benjamin Refsvik
Boise Idaho Mission,
3100 S. Vista Ave., Ste. 220,
Boise, ID 83705,
USA

Brian Lund Riedel
Deutschland Frankfurt Mission,
Kurfürstenstrasse 60,
60486 Frankfurt Am Main,
Tyskland

Martin Solbjerg Thuesen
South Africa Durban Mission,
PO Box 1741,
Wandsbeck 3631,
Sydafrika

Adam Birk
Taiwan Mission
25/F-6 #38 Hsin Kuang Road,
Lin Ya Chu, Kaohsiung 802,
Taiwan

Anne Marie Birk
Tucson Arizona Mission,
1840 E. River Rd. Ste 102,
Tucson, Arizona 85718,
USA

Jørgen Paulsen
Athens Greece Mission,
Panaylas Eleftherotrias 9,
14563 Kifissia, Athen,
Grækenland

23992 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)